

Unutulduğumuz Kadar Gerçeğiz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Mart 2018

Bildiğimi biliyorum da neyi bildiğimi değil.

Ez kaza mutlu bir simaya rastlarsam emin olacağım ben de bilmediklerimden.

Zaman zarflarına atıfta buldukça zarf misali bir ayrıcalık ile yazma dürtüme mani olmadan ardı ardına mektuplar örüyorum yine kozalarında çıkarıp bir günlük ömürleri olan yazılar ve bir gün sonra unutulmayı hak eden.

İnsan hatırladığını unutur madem bu da Hakkın bir hikmeti: unutulduğumuz kadar gerçeğiz ve hatırladığımız kadar da mutlu.

Zanların pek de muteber olmadığı gerçeği ile an'a odaklanıyorum ve Z harfini soyutluyorum alfabeden. Yeni bir harf doğurma istemime yenik düşüp yeni bir hatırat belleğimden ansızın sızıyor yüreğim çeperine doğru.

İçimdeki kalıntılar.

Ve alıntıları dünün.

Zaman kaygım depreşiyor ve z/amansız cümleler teğet geçiyor belki de bir izlekten ibarettir mutluluk ya da sevdiğimiz insanlar kadar mutluyuz hani sevdikçe çoğalan belki de çoğalıp daha az sevmeye kayan bir ölçek yine yüreğin profili.

Adım başı gölgeler görüyorum zaman zarflarına uygun insanlar ararken aslında her biri aklımda lakin kayıp düşmüşler belki de düşmüşler gözümünden teker teker tıpkı benim bir gözyaşından bile ibaret olmadığı ibaresi ile ben hala pul peşinde postanenin yolunu tutmuşken.

Önsezilerimden ayrıcalıklıyım belki de bir ayrıntıyım gıyabında bir metnin, yüklendiğim kadar ve yüksündüğüm belki de yüküm gitgide ağırlaştığı için kuramlar yaratıyorum bu sefer hani olur da yerçekimi gücüne aykırı bir si(s)tem ile boca ederim tüm ağırlığımı gerçi kimse ağırlığımca altın sermedi yazdıklarımın altına lakin ağır çekiminde hüznün, epeydir yorgunum bundan belki de yorgun kelamın kıyama durduğu şu sayfayı pek bir benden bellediğim.

Savruk notalar çetrefilli şarkılar sunuyor bu kez. Deli fişek bir imgede gözümün kaykılmışlığı sonra da mısır patlağı günlük aşk masallarının evrildiği güncesi, haraç mezat bir tahakküm belki de boş laftan

ibaret üçüncü sayfa haberlerinden çaldığımız o sakıncalı mizansen.

Yerdiğimiz kadar da yeriliyor muyuz ne?

Sonra da saygıdan açıp konuyu geldiğimiz cinnet noktası ve birbirimize yüklenip zan altında kaldığımız.

Sevmiyorum işte sonları.

Sonlardan yeni başlangıçlara filan da geçilmiyor üstelik.

Z'den çıkıp yola yine A'dan başlıyoruz ve yeniden ulaşıyoruz sona.

Muğlâk olmalı oysaki gidişat.

Bir sevip bir de sevmediği yalan mı yoksa insanoğlunun ve her Havva kızından da alacaklı zamir yüklü cümlelerde bir özneyi baş tacı etmek kadar da güzeli yok iken.

Sunumumda sonla çıkıp yola bir türlü sonlandırmak istemediğim ve hangi zarfa koyacağımı bilmediğim bunca neşriyat belki de kelime israfı ve yürek yangını yine mabedimin kapısından buyur ettiğim yetim cümlelerimi topluma kazandırmak gibi bir kaygı ve topladığım değil de toparlandığım kadar sürüyorum yeni akımlarını aklımın bir de dünden yadigâr.

Günümle dost olmaksızın hakkımı aradığım, bir sevgiyi de bağışlayabilirim hani hele ki isyan pazarında ömrün bir külliye kadar doluyken yüreğin hacmi.

Ertelediklerime gıyaben şunca satır.

Satırlara ithaf en ne çok duygu.

Duygu katmanlarında bin yaşında bir kaplumbağayım: ne ölüme hazır ne de doğduğu güne yakın... ne de an'ında kalmayı arz eden.

Taleplerin ve arzların buluştuğu o nokta belki de bir işletme fakültesine düşüp de yolu şaşkın gözlerle ruh analizi yapmaya çalışan bir çaylak yoksa aylak mı demeliydim ne de olsa yüreğin de fikrin de zikrine çok uygun içimden geçenler ve dillendirdiğim.

Kayıtlarıma eklediğim yeni bir kelime arayışı ve dedim ya Z'den çıkıp da yola hala bir ara yol bulamadığım.

Sevgimi güncelleyip daha çok sevdiğim...

Daha çok sevip yoksunlukla nikhlandığım.

Noksanların ayırımında noktaların kabulünde bir virgl cesareti ile araya girdiğim her cümle ve pervasızlığımla yklendiğim kalemin sefasını sürdüğüm-yoksa cefası mı her özneyi ben bilip, her metni sahiplenip...

Sonramla iştigal değilim ne de olsa. Ne de olsa ayrıların yardımı ile dikte ediyorum duygu yoğunluğumu: bazen gerçek bazen hayal ama hep de benden ve hayat neyi arz ediyorsa.

Kefil olduğum kadar ayrı tutulduğum aslında aynı olduğumu iddia etmezken bir nüshasını yüreğime kazıdığım ve deli fişek cümlelerin bağnazlığında sevi dilinde bir hoşnutlukla aşkı dilendiğim değil de dillendiğim...

Mezarımı kazıyorum bilip bilmeden sevip.

Sevip ayırımına varıyorum İlahi Aşkın ulvi tınısında beşeri aşkların nasıl da izafi olduğunu ve zaaflarımızla buyur ettiğimiz kle acılarımız hem de elemin ve el lemin seyrine doymadığı.

Günü ldrdm ya ölsem gam yemem, diyeceğimin garantisini arkama alıp geceyi dirilttiğim o muhakememde istifli olan duyguların huzurunda bir de dinginliğin mecrasına dalmayı umduğum yüreğin rksu.

Aslıma ihanet etmeden.

Eremediğimi yok saydığım belki de yok sayıldığımın muhasebesini yapıp kendimi eksiltilip çoğaltmakla iştigal ne de olsa notalar gibi rakamlar da doğurgan ve eksiltemediğim bunca hazan mahsulü duyguyu nasıl oluyor da baharla eşleştiriyorum?

etrefilli künyesinde hayatın bir katre de olsa hak ettiğim değil sunumumdur yüreğimi iştigal eden duygu kökenli insan sevgimde hatmettiğim satırların gazabından kurtulmayı arz ettiğim...